

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1271/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић-Момировић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца С.Т., А.С. и А.И., сви из Ж., које заступа В.К.К., адвокат из Н.С., против туженог Дома здравља из Ж., чији је пуномоћник П.В., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/14 од 18.09.2014. године, на седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/14 од 18.09.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/14 од 18.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 380/2013 од 14.03.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 12. Анекса уговора о раду број 88-5, 88-6 и 88-8, који су закључени 07.02.2013. године између тужилаца и тужене. Обавезан је тужени да туженима С.Т. и А.С. исплати утврђене месечне износе по основу накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за период од 01.02.2010. године до 30.09.2013. године, са затезном каматом од доспећа до исплате, а одбијен је тужбени захтев тужилаца за исплату преко досуђених до 2.000,00 динара месечно за период од фебруара 2010. године до марта 2012. године, односно до 2.500,00 динара месечно за период од априла 2012. године до септембра 2013. године, као и захтев за исплату затезне камате на досуђене месечне износе од 05. до 06. у месецу за претходни месец како је описано у изреци првостепене пресуде. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца А.И., да се обавезе тужена да му исплати накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01. фебруара 2010. године до 30. септембра 2013. године у укупном износу од 52.900,00 динара са утврђеним

месечним износима како је наведено у изреци првостепене пресуде и затезном каматом од 05. у месецу за претходни месец. Обавезан је тужени да тужиљама надокнади трошкове парничног поступка у износу од 121.590,00 динара, а тужилац А.И., да туженом по истом основу исплати 40.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/14 од 18.09.2014. године, одбијене су жалбе и потврђена првостепена пресуда у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиља и одбијен тужбени захтев тужиоца А.И. и одлучено о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/2014, ступио на снагу 31.05.2014. године), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, јер се ревизија односи на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а тужилац није уз ревизију приложио судске одлуке о другачијем поступању у истим или сличним ситуацијама.

По члану 23. став 3. истог закона, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужба ради утврђења ништавости анекса уговора о раду и накнади трошкова неисплаћених за долазак на рад и одлазак са рада у укупном износу од 166.320,00 динара, поднета је 04.03.2013. године. Поднеском од 21.01.2014. године, тужиоци су преиначили тужбу тако што су поред захтева за поништај анекса уговора о раду тражили да тужени исплати и то: првотужиљи 95.000,00 динара, друготужиљи 97.000,00 динара и трећетужиоцу износ од 92.500,00 динара. Поред основног захтева поставили су и евентуални тужбени захтев да тужени исплати тужиоцима и то: првотужиљи 57.040,00 динара, 58.480,00 динара и тужиоцу износ од 53.900,00 динара.

Тужиоци су у овој тужби образовали процесну заједницу обичних супарничара у смислу члана 205. и 209. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14). Према одредби члана 209. ЗПП, сваки супарничар је у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима. Код обичног супарничарства вредност предмета спора у смислу члана 30. став 2. ЗПП, одређује се према вредности сваког појединог захтева, па се за оцену дозвољености ревизије узима у обзир појединачна вредност тужбеног захтева сваког од супарничара а не збир свих тужбених захтева.

Како вредност предмета спора сваког појединог супарничара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена на основу члана 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП, којом је новелирана одредба члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**